

af: „Forflag til Finantslov for Finantsaaret fra 1ste April 1875 til 31te Marts 1876“.

Under Forhandling fattes de Justitsministeriet vedrørende Endringsforslag under Nr. 30—33 (se Tilleg B. Sp. 901—2) og Nr. 89 (se sammesteds Sp. 913—14) samt det af Justitsministeren til § 20 særstilt under Nr. 3 stillede Endringsforslag.

Ordføreren (Berg): Angaaende Endringsforslagene under Nr. 30, 31 og 32, som ere stillede af den høitagtede Justitsminister, tillader jeg mig at henvise til Betænkningen. Det Samme er Tilfældet med Forslaget under Nr. 3, som ved en Forglemmelse ikke er kommet ind paa sit sædvanlige Sted i Hovedendringsforslagslisten, ligesom ogsaa med Hensyn til Forslag under Nr. 89 til § 26, hvor der er Tale om Anskaffelse af 13 Apparater til Foretagelse af Dampkedelprøver. Det eneste Forslag, som Udvalget ikke har kunnet tiltræde, er Justitsministerens Forslag under Nr. 33, idet man ikke har troet det nødvendigt, for at Justitsministeren kan faae Løgesynet omhyggeligere besørget ved Straffeanstalterne, at fravige Bestemmelserne om Anvendelsen af Medhjælpssummerne ved dette Endringsforslag. Jeg skal iøvrigt ikke videre omtale dette Endringsforslag, førend jeg har hørt den ærede Justitsminister. Udvalget har, som sagt, ikke efter de foreliggende Oplysninger troet at kunne gaa ind paa Forslaget. Hvorvidt en saadan Indbefommen maatte kunne fremkomme maaske til næste Samling, tør jeg ikke have nogen Mening om.

Justitsministeren (Klein): Ligesom den meget ærede Ordfører skal jeg indskrænke mig til at omtale det Endringsforslag, som findes paa Endringsforslagslisten under Nr. 33. Det angaar, som ærede Medlemmer ville have set af Bilaget under Nr. 19, det Spørgsmaal, om det skal gjøres muligt for Fængselsbestyrelsen at kunne antage til Fængselslæge den Person, der efter Administrationens Mening muligen maatte anses for at være den mest skikede, den mest kvalificerede, den heldigste blandt de Ansøgere, der i paakommende Tilfælde maatte melde sig, eller om man skal være udelukket fra at antage som Læge paa Straffeanstalterne den muligvis mest kvalificerede, fordi han er Embedslæge. Tingene er jo den, at i den almindelige Lønningslov findes der en Bestemmelse om, at de saakaldte Medhjælpssummer ikke maa benyttes til for nogen Del at lønne fast ansatte Embedsmænd. Konsekvensen deraf er, at der ikke af det Beløb, som er stillet til Raadig for Administrationen som Medhjælpssum for Straffeanstalterne, kan anvendes Noget til Honorar for en fast ansat Embedsmand, naar han

bliver antaget som Læge ved en af Straffeanstalterne. Denne Bestemmelse i den almindelige Lønningslov vil kunne komme til at volde megen Gens for Administrationen; den har ikke hidtil været generende af den simple Grund, at der ikke førend nu, efterat den almindelige Lønningslov er udkommen, har været Spørgsmaal om at ansætte en Fængselslæge ved nogen af Straffeanstalterne. Men nu ligger Spørgsmaalet for, idet der tilfældig ved to af de tre Straffeanstalter er Plads for ledige som Fængselslæger. Jeg tillader mig nu for det Første at mene, at de Grunde, som i sin Tid have medført den omtalte Bestemmelse i Lønningsloven, ikke ere tilstede i dette ganske specielle Tilfælde. Jeg antager, at naar man i sin Tid fandt det rigtig at indsatte i Lønningsloven den Bestemmelse, at Medhjælpssummer ikke maa for nogen Del anvendes til Bedste for fast ansatte Embedsmænd, var Meningen dermed den, at man ikke vilde have, at fast ansatte Embedsmænd, om jeg saa maa sige, ad en Omvei skulde komme til at faae en større Lønning end den, Lovgivningsmagten nu engang fandt det passende, at de paagældende Personer fik; men det vil jo let ses, at denne Betragtning kan ikke gjøres gjældende, hvor der er Tale om Honorar til Læger, idet nemlig slige fast ansatte Embedslæger jo ere henviste til for en væsentlig Del at søge deres Erhverv ved Praxis. Det er ikke Meningen, at en Distriktslæge for de 400 Rd., han faar i Løn, skal offre al sin Tid i Statens eller det Offentliges Tjeneste. Det er tværtimod Forudsætningen eller Meningen, at Distriktslægerne foruden denne Løn skulle søge Erhverv ved privat Praxis, og Spørgsmaalet er altsaa, om man vil formene Straffeanstalterne den samme Frihed, som tilkommer enhver Borger og anden Institution til at vælge den Mand til sin Læge, som man har mest Tillid til. Der er nu, som bekendt, kun tre Straffeanstalter her i Landet, nemlig Lughuset ved Horsens, Forbedringshuset paa Bredløselille Mark og Kvindefængslet paa Kristianshavn. Hvad Lughuset ved Horsens angaar, er Spørgsmaalet maaske ikke af saa stor praktisk Betydning, fordi Lughuset ligger saa nær ved en stor By, nemlig Horsens, at der kan forudsættes i Reglen at være et tilstrækkeligt Antal Læger paa Stedet, mellem hvilke Bestyrelsen kan vælge; men det kan iøvrigt let tænkes, at der af de fast ansatte Embedslæger — der er jo nemlig der en Distriktslæge og en Fyrtus — kunde være en, der maatte anses for ubetinget at være bedst og heldigst, uagtet der paa samme Sted bor maaske 2 eller 3 private Læger, og forsaavidt vilde jeg derfor ikke finde det rigtig, at man ubetinget var udelukket fra at kunne antage mod Honorar en af Embedslægerne der. Men Spørgsmaalet har dog større Betydning for Bredløselilles Vedkommende. Tidligere var det Distriktslægen i det paagældende Distrikt, der har været Fængselslæge